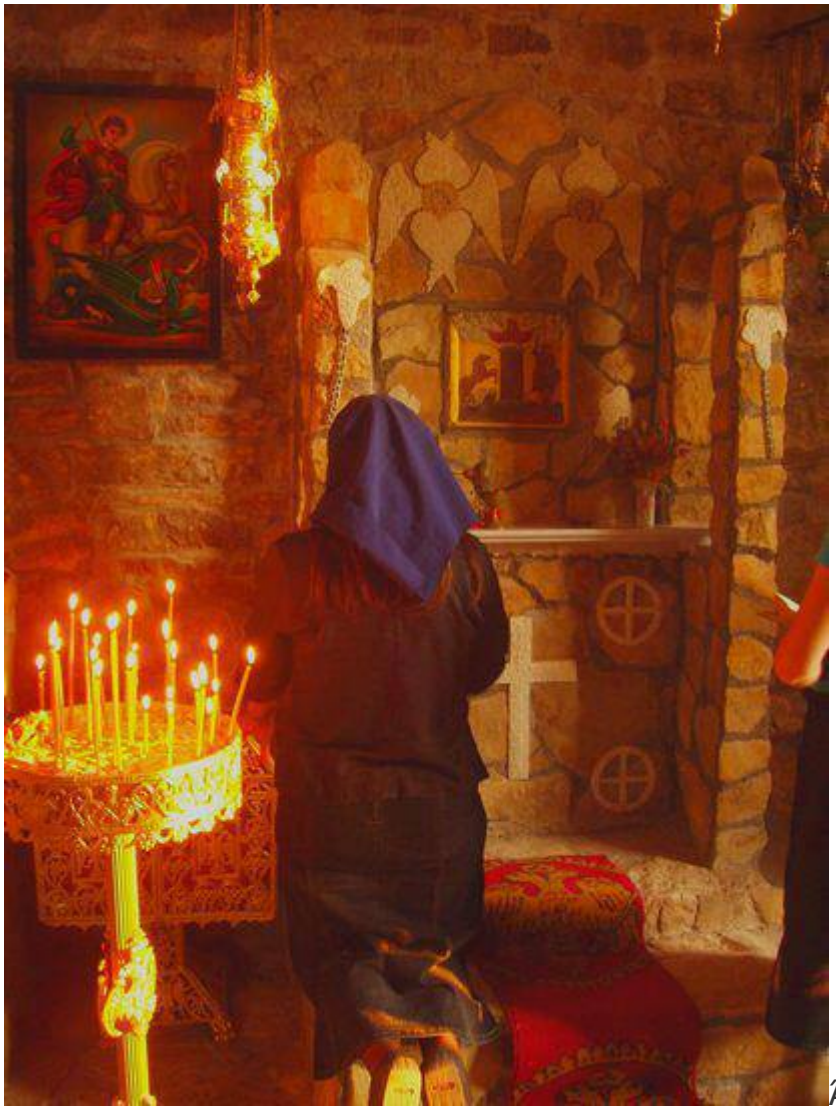
28 Σεπτεμβρίου 2013

“Η μητέρα μου

Άλλαξε τη μπόλια της η μητέρα μου
κι ετοιμάστηκε να πάει στην εκκλησία.
Καθαρή σαν αστέρι -παρ΄όλα τα μαύρα της,
κατεβαίνει ένα ένα τα σκαλοπάτια κοιτάζοντας
... την ευγένεια του ήλιου και τις άσπρες πορτοκαλιές.
Δεν ξέρει η μητέρα μου τι είναι ο ήλιος.
Τον φαντάζεται αγάπη που ανατέλλει στον ουρανό.
Δεν ξέρει η μητέρα μου.
...
Στέκεται ακίνητη πλάι στο στασίδι της.
Παρ΄όλο το πλήθος, δείχνει ολομόναχη.

Κοιτώντας τον Παντοκράτορα δεν ξέρει η μητέρα μου, πως
ο παντοδύναμος βρίσκεται μέσα στον άνθρωπο.
Πως είναι απ’ το χέρι του που κρέμονται όλα και πως
ολόκληρη η γης, δεν είναι παρά ένα
μικρό Ναγκασάκι.
…
Είναι τώρα θαρρώ καιρός να της γράψω
στη γλώσσα της. Με λέξεις αγράμματες.
Να της γράψω πως είμαι καλά. Πως είμαστε τώρα
όλοι καλά, από πάνω τον έσπερο ως κάτω
τα λαγκάδια της Πλούμιτσας:
“Σεβαστή μου μητέρα,
δύο χιλιάδες Αμερικανοί επιστήμονες
υπογράψανε έκκληση. Υπογράψανε για όλα
όσα αγαπάς. Κι αγαπώ. Και για σένα.
Στείλε τους ένα κλωνάρι βασιλικό. Στείλε τό μου εμένα
κι εγώ, βάζοντάς το μέσα σ’ ένα χαρούμενο
και γρήγορο φάκελο, θα τους γράψω:
“Απ’ τη μάνα μου”.

Πηγές:nikiforosvrettakos.gr – orthodoxigynaika.blogspot.gr